

DISPUTA

Óvatosság vagy félelem?

Azt is írhatnám, hogy újságírók szervilizusa, és szándékosan szeretnék keményen fogalmazni, mert Nehéz-Posonyi Istvánnal egyetértve eljött „a tiszta víz pohárába öntésének ideje”. A Magyar Hírlap „elekes” írásaihoz tulajdonképpen nem is szoltam volna hozzá, de a szombati 16 órában hallott miniszterelnöki böbeszűdség mögött meghúzódó tendenciát már nehéz nem észrevenni. Azért nevezem ennek, mert semmi alkalomhoz nem kötődött az interjú, hiszen a két éves mérleg napok óta olvasható volt az újságokban, és miniszterelnökünk véleményét miniszterei és saját teljesítményéről jól ismerjük. De menjünk sorban.

Elek István írásaihoz, egyre szélsőségesebben megnyilvánuló személyiségéhez egy pszichiáternek nem illik nyilvánosan megjegyzéseket fűzni. Talán nem is szabad. Így természetesen nem is róla akarok írni, bár félok, hogy néha, egy-egy megjegyzés erejéig kénytelen leszek ezt is megtenni. Az én kritikám a Magyar Hírlap „A szerk.” aláírással megjelent, Aki szívet vet vihart arat... címet viselő „kopf”-hoz szól. Kedvenc lapomban ugyanis ilyen mérvű demagógiát, mint amit a pár sorban meg lehetett fogalmazni, még soha nem olvastam. Az a kínos mentegetődzés, amit a Magyar Hírlap irányvonalának maradásá mellett ír a „szerk.”, már-már kimeríti az olvasó gyengeelméjűként való kezelésének kritériumát. Ugyanis olyan mondatok, mint: „lapunk fő irányvonalától eltérő nézeteket valók gondolatainak megismerése”... „csak így teremthető meg a különböző nézetek összevetésének – szerencsés esetben a párbeszéd – lehetősége” stb., mind megannyi csúsztatás, az igazság elködözése, az olvasó félrevezetése, egyszóval demagógia a javából. Tudvalevő ugyanis, hogy a hatalom évek óta igyekszik irányt venni pontosan arra, hogy ilyen módon és egyre nagyobb mértékben foglalja el és uralja a médiát. Ha nem eladók, akkor fondorlattal kell abban megszerezni oldalakat, ro-

vathelyeket, és ezzel sikerrel lejártni liberális szellemiségű lapokat.

A Magyar Hírlap szerkesztőségének tudnia kellene, hogy a sajtópluralizmus jegyében Eleknek joga van közölnie akármilyen gondolatait például a „volt” Magyar Nemzetben vagy bármilyen más hasonló szellemiségű lapban. És ez jól is van így. Aki akarja, megvásárolja, előfizeti az említett lapokat, és feltölthetjük amúgy tökéletesen Elek írásaitól. Aprópó tőkés: azon aztán el lehetne gondolkodni amúgy az „elekes” gondolatmenet mentén, hogy vajon Elek István szellemi és morális tökéssége hogyan aránylik R. Székely Juliannához? Hiszen, ha nem családóm, ugyanolyan magaslatról dörög le egyik valódi és tisztelt újságírónkat egy akárhogy is nézem, bértollnok (miniszterelnöki főtanácsadó), ahogy azt RSZJ-nek Csoóri esetében felhagyortgatja.

Visszatérve azonban a Magyar Hírlap „A szerk.” cikkéhez, a végén megnyugtató bűnbűntet a tisztelt grémium, hogy a lap szellemiségét veszély nem fenyegeti, és ezentúl más tipográfiával jelennek meg Elek cikkei.

Hm. Sőt, talán hm, hm. Hiszen, ha jól értem, ezzel máris megváltozott a lap szellemisége. Mert azt, hogy ilyen megkülönböztetést tegyen szerzők között, „kurzíváljon” egy lap, ami ráadásul liberális orgánumnak mondja magát, kikérem magamnak. Ez máris egy változás a lap szellemiségében, éspedig nem abba az irányba, amibe egy lapnak illene az Elek cikktől közöl ballépés után elindulnia. (A Népszabadság Vélemény rovata Lovas cikke közlésének következményeit azóta sem tudta kiheverni.)

Úgy tűnik, hogy olyan erők mozognak a Magyar Hírlap erőterében, amit mi olvasók követni nem tudunk. (Evvél az „ÉS” múlt heti

számában, a Sajtómunkások címet viselő cikkében okosan foglalkozott.)

Magam már évek óta nem írok a Magyar Hírlapba cikket, így könnyebb helyzetben vagyok, mint állandó publicistái. Ha valóban megjelennek a „Jelentéstaní törödekék”, legfeljebb nem olvasom többet a lapot. Hála Istennek vannak még napilapok, melyek nem kötnék ilyen megmagyarázhatatlanul elvtelen kompromisszumokat. Számítani lehet ugyanis arra, hogy most, amikor a közvélemény-kutatásokban hónapok óta a kudarc szelleme lengi körül a kormánypártokat (minden felmérésben több mint ötven százalék a valódi ellenzék többsége) egyre kétségbeesettebb és egyre durvább eszközöket fognak bevetni a saját sajtó céljaira történő felhasználásában. És ehhez asszisztál a ma már egyre szűkebb, liberálisnak mondott sajtó.

És itt érkeztem el mondanivalóm második részéhez, a szombati 16 óra miniszterelnöki interjújához. Pontosan fél órát szentelt a másfél órában adásból a szerkesztő, hogy megtudjuk a semmit. Igazában a semmihez már hozzá is vagyunk szokva. A magyar miniszterelnök, akiről Jörg Haider – aki egész Európa szemében persona non grata – azt mondja, hogy Orbán Viktor áll hozzá legközelebb az európai politikusok között. Most a Vasárnapi Újság után birtokba vette a 16 órát is, mint erről ő maga is nyilatkozott az adásban. Azaz a 16 óra légitimálta a Vasárnapi Újságot, a Demokratát. Azokat a lapokat, amelyekre a magyar miniszterelnök mérvadó orgánumnak tart, azokból és csakis azokból rendszeresen tájékozik. Persze a szíve joga, hogy mik a kedvenc újságjai, rádióműsorai, ha szellemiségében azokhoz áll közel. „Hörgött” is a liberális média napokig,

igazában mindaddig, míg a Bolgár szerkesztette 16 óra, Domány András állandéznéki kérdéseivel elsimította a miniszterelnöki pr-szerzők ballépéseit. Az, hogy a „van élet az Európai Unión kívül is” magvas mondas kiagyaloja most a 16 órában nem válaszolt a feltett kérdésekre, már nem is ingerelne senkit, hiszen a riportert hagyta, hogy a kényes kérdéseket a szónyeg alá sepherhesse az ország redundáns gondolkodású, unalmas, mondhatni „fűrészpóros”, szájbarágó kampányszöveget mondó, első embere. Ha hangsúlyban nem is, gondolatmenetben és retorikájában a régi pol.biz.tit.kár jóváírás figuráját hallhatták azok, akiknek fülük volt hozzá.

Aznap történt ez, mikor a Haider-nyilatkozat megjelent az újságok hasábjain. Elgondolkodtató, s bizonyos fókig érteni vélem Orbán és Schüssler-Haider barátkozását, udvarias hábveregetését. Jól jöhet ez még a Fidesz-MPP-nek 2002-ben, amikor esetleg csak úgy tudnak kormányt alakítani, ha az egyik szélsőséges párt támogatását is igénybe kell venniük. Akkor viszont a szomszár találhat a mostani és addigra a nemzetközi porondon már élet vesztő „osztrák kapcsolatot”, a haideri, schüsseli „druszabázis”. Bölcselekedések. Csak hogy a közvélemény-kutatások eredményeit már-már tragikusak a kormánypártokra nézve, és ez érthető idegességgel tölti el az érintetteket. Most megpróbálnak mindent bevetni, a sikerpropagandától a média befolyásolásáig. Eddig sem fukarkodtak velük, ezek azonban, az utóbbi időben rosszul sülték el. (MVSZ, és köztársasági elnök választás.) Hiába a befolyásolás, mintha egyre kevesebben figyelnének oda. És ekkor – érdekes módon – a liberálisnak mondott sajtó dobja a fuldoklóknak a mentőkötélet. Csak egyben tévednek a tisztelt szerkesztők, főszerkesztők. Nem fog ki fizetődni. Sem most, sem később. Ez a manőver ugyanis nem egyensúlytartás, hanem behódolás, s ez az olvasók szemében holnap időre, vagy esetleg örökre, megbocsáthatatlan.

VEÉR ANDRÁS

KOCZI ILONA

Döntés előtt – döntés után

Egy újságnak az olvasók a legfontosabbak. Meg az a munkatársi, szerzői kör, amely vonzó olvasmánnyá teszi.

Ha tehát az olvasók tiltakoznak, a munkatársak, szerzők bírálják egy döntést, a döntéshozónak – ez esetben a főszerkesztőnek – célszerű visszavonulnia.

A múlt héten megjelent Elek-cikkrel van szó, amely a Jelentéstaní törödekék című sorozat egy darabja. Az írást a Magyar Nemzet nem hozta le, a szerző ezért az egész rovatlapot kívánt váltani. Úgy véltem, a Magyar Hírlap liberalizmusába belefért egy kormánytanácsadó rovatszerkesztés is. Az érveket végighallgatva, végül olvasva úgy látom, nem fér bele. Abban nem vagyok biztos, hogy egy konszolidált, békésebb politikai légkörű társadalomban ezt ne vállalhatná fel egy független napilap, akár pusztán azért, hogy olvasói tájékozódjanak arról, miként is gondolkodnak a hatalmon lévők. Ha tetszik, „a hatalmi munkásság” bemutatása lehetett volna a cél.

Elek István rovatszerző megjelenése azonban egy, általam már a múltba sorolt eseményt idézett fel olvasóinkban, szerzőinkben: másfél-két éve újra felmerült annak lehetősége, hogy a kormány megszerzi a Magyar Hírlapot. A lap rendszerváltás utáni történetében ilyen hatalmi törekvése korábban is volt példa. Másfél éve a tulajdonos többször, egyre nagyobb hangsúllyal kijelentette, nem tárgyal a Magyar Hírlap eladásáról, ámde a hírszerzés azért tartotta magát. Látna az új kormány meglehetősen agresszív nyomulását, sokan úgy vélték, ilyenkor még egy tulajdonos is beadja derekát.

Nem így történt, szerencsére. A gyanú azonban társadalmi lehet: lehet, hogy most új módszerrel próbálkozik a hatalom, s Elek István csak amolyan trójai faló? Nem gondolom, hogy így lenne. Am egy olyan társadalmi közegben, ahol oly sok ok van a gyanakvásra és a hitlenkedésre, nagyon nehéz lenne bebizonyítani, hogy valóban nincs ilyen veszély. A szavak mögöttes jelentést kapnak, a tetteket megvetés sújtja. Ilyen légkörben a magyarizált magyarázkodással silányulna. Ezért bele se érdemes fogni.

„A hír szent, a vélemény szabad” mottó jegyében azonban a Magyar Hírlap őrizni kívánja nyitottságát. Az egyértelmű irányvonal megtartása mellett egy liberális lapban meg kell jelenítenie az eltérő véleményeknek is. Így volt ez a múltban, így lesz a jövőben. Elek Istvántól a színvonalas írásokat közölni fogjuk, rovatot – ami egyfajta kedvezményezett szerepet és a szokásosnál hangsúlyosabb tipográfiát jelent – nem adunk a kormánytanácsadónak.

Az Elek-cikk közlését más szempontból is bírálhatk olvasóink: az írásban a Magyar Hírlap egyik vezető publicistája, R. Székely Julianna volt a célpont. Miért hagytuk, hogy Elek szabad prédájává váljon, ráadásul pont a saját lapjában? Miért nem védte meg őt azonnal a főszerkesztő? Úgy véltem, R. Székely Julianna nem szorult a főszerkesztő védelmére. Írásait jól ismerik az olvasók, lassan egy évtizede a Magyar Hírlap vezető munkatársa. Könnyen jelentek meg, a Pulitzer- és több fontos újságírói díj tulajdonosa. Humánus gondolkodása, toleranciája több közéleti fórum szívesen látott szereplőjévé tette. Személyt sokszor támadták már jobboldali lapokban. Olyan stílusban és olyan találatban, hogy ott nem lett volna értelme vitatkoznia.

A Magyar Hírlap azonban más terep. Itt helye van az érveknek, a józan megfontolásnak, itt az olvasók előtt az lepleződik le, aki R. Székely Julianna esetében „szellemi és morális tökéssé” hiányol, aki „szellemi gondokosság” alá helyezné, aki „pulykatempónak” minősíti érvelését. Egy ilyen cikk – véleményem szerint – bumerángthatással bír. Azt találja el, aki támad, a megtámadottnak pedig szimpátiát, tiszteletet az osztályrésze. Ez bizonyítja az olvasói level- és telefonözön, szimpátiatüntetést. Ennél hathatósabb védelem nincs – a főszerkesztő tisztelete eltörpül az olvasók ragaszkodása mellett.

Az elmúlt napok vitája sok tanulsággal szolgálhat. Nemcsak a Magyar Hírlap olvasói, munkatársai számára, de talán majd e kor elemzőinek is. Jó érzés volt megtapasztalni, milyen sokan vélik úgy: a magyar sajtópiacon rendkívül fontos a Magyar Hírlap léte. Ezért féltek a kormánybefolyástól, s figyelmeztetnek, vegyék észre a ránk leselkedő hatalmi veszélyeket. Az azonban már inkább elszomorító, hogy egy hibásnak minősített lépés többekből dühös reakció váltott ki: lemondják a lapot, vagy éppen nem írnak nekünk. Ha a veszély valóságos, akkor különösképpen nem szabad magára hagyni egy kedvelt lapot... Ilyenkor kell igazán segíteni, olvasással, frással.

A mai politikai nyilvánosság gyűlölködő, hisztérikus légkörű rátelepszik mindennapjainkra. Ronjtja közérzetünket, megmérgezi apró-cseprő örömeinket. Lövészárkokból nagyon nehéz párbeszédet folytatni. A háborús hangulat kialakulásában mindig meghatározó szerepe van az aktuális hatalomnak. De még ilyen helyzetben is fontos a tolerancia és a józanosság.

Appendix

A cenzor is hűz, a szerkesztő is. A cenzor a hatóság, a szerkesztő az olvas-hatóság érdekében. Nem ugyanaz! Egyik a hatalomnak, a másik az olvasónak tartozik felelősséggel.

Szerkesztőnként hűztam, s ehhez nem kell engedélyt kérnem a szerzőtől sem – akkor, ha az írásnak sem mondani-válóját nem csorbult, sem stílusa nem sérült. Bár, ha tudom, hogy főlháborodik, s nem megköszöni – végül is a polgári etikát és ízlést védtem –, bizonyosan másképp járok el. Most visszaadom a szerzőnek és az olvasónak – kurzívban – a kihúzott részeket:

1. Honnan ez a nagy mellény, vagy hogy stílszerűbbek legyenek, ez a nagy mellirtott, kedves Julianna? (Ehhez a húzáshoz a szerző hozzájárult, de nem értett vele egyet.)

2. Az arcátlanáságnak ezzel a fókával szembeállítva, melyre R. Székely Julianna felbíbent kis jegyzetével...

3. ...ki is volna az kettjük közli, aki inkább ránszorul arra, hogy játékosan baráti kezek szellemi gondokosság alá vonják, mert oly köros önértékelési zavarban szenved és oly mértékben elveszteti látszik a saját gondolatai és szavai fölötti uralmat?

4. Az egymást fertőző arcátlanáságnak és butaságnak ez már tényleg olyan foka, hogy szerintem a jölekké olvasók közül némelyek elsrják magukat a szánalomtól, kedves Julianna. Ha szabad közelebb tolakodnom, én is alig tudom visszartartani a könnyeimet.

Ha az olvasó összeveti a szövegeket, láthatja: a mondaváló nem csorbult, a stílus nem romlott – inkább javult, bár nem sokat.

Ui. – a tények kedvéért: Elek azt mondja, RSZJ-t annak saját fegyverével akarta bántani. De a partitváltó Elek csinált egyet. RSZJ csak azt írja „ha valaki igazán tisztelte volna Csoórit...” megkérdi... mit fogsz te mondani... miéle gondolatokkal készül a magyarok találkozására.”

Ennek semmi köze a szellemi gondokosság alá vételhez, ez egyszerű – valóban ironikus – utalás nagy fontosságú elnöki beszéd esetén a konzultáció hiúságosságára, ami különben természetesen és bevett szokás demokratikus szervezetenként. Nyilván az MVSZ-ben is megtörtént, az irónia éle egy óda vagy, hogy Csoóri több helyen úgy fogalmazott, mintha senkivel sem beszélte volna meg.

SZÁLE LÁSZLÓ

Július 3.

Hát én immár mit csináljak? Maradjak-e, vagy innen is továbbállok?

Töprengek, amint olvasom a Magyar Nemzetből áthozott rovatom első darabját a Magyar Hírlapban. Azt a szöveget, amelynek elutasítása, pontosabban a Lovas István érintő első felének elutasítása miatt voltam kénytelen faképnél hagyni a lapot, amelyet hosszú éveken át okkal hittem szellemi örökösömnek. Már amennyiben ez a kifejezés egyáltalán helyénvaló egy napilappal kapcsolatban.

Nagyon finom vagyok, ha azt mondom, hogy meglepetést szerez nekem a cikkem. Legálább négy helyen hiányoznak belőle tagmondatok, mondatok. Összesen tizennégy sornyi szöveg szívdótot fél abból a kéziratból, amelyet a főszerkesztő asszony elfogadott közlésre. Az apróbb stílusi jellegű változásokat már nem is emlitem.

Elhozom a rovatot az egyik lapról, mert nem vagyok hajlandó el- tűrni fölötté a cenzúrát, amelyet az együttműködésimmél kíván alkalmazni a főszerkesztő. És az új lapnál, amely befogadja, már az első közlés alkalmával azt kell tapasztalnom, hogy szabadon szabják-varrják a szövegem. Nemhogy kérnék az engedélyem, netán az együttműködés- me a szerítők szükségesek aktus- hoz, még tájékoztatói is fölöslegesnek érzek róla.

Holott azt hiszem, tisztességes megállapodást kötöttünk. Én kifejezetten kértem a főszerkesztő asszonyt, jól fontolja meg az ajánlatom a rovat befogadására, hiszen nyilván ismeri az írásaim, tudja, mi képviselek, tisztában lehet azzal, hogy mire számíthat. Ha azért jövök el a Magyar Nemzettől, mert nem óhajtom elfogadni a korlátozások, természetesen a Magyar Hírlapnál sem lesz más a szerepfelfogásom. Egy ilyen rovatnak az az értelme, hogy benne a szerző arról és úgy beszél, ahogy jónak látja. A lap nem különálló írásokat fogad be, ha vállalja a rovatot, hanem magát a szerzőt, a sajátos értékrendjével, világlátásával, figyelme szelektivitásával, elfogultságával.

A főszerkesztő asszony azt mondta, mindezzel tisztában van, próbáljuk meg. Az első kéziratral kapcsolatban egyetlen kérése volt, egy szerinte szexistának minősülő kifejezés elhagyását kérte, amellyel R. Székely Juliannát illettem. Nem

osztottam a véleményét, de teljesíthetőnek vettem a kérését.

Én az apróság csupán azért érdekes, mert rávilágít, sőt sincs arról, hogy szentírásnak tekinténem, amit papírra vetek. Írásban gyakorlott ember is követhet el nyelvhelyességi vagy stílusi hibát, természetes, ha ezt javítja a szerkesztő. Nézeteltér- kes esetén köthető értelmes kompromisszumok. A terjedelem szorítása teremhet olykor olyan kényszerhelyzeteket, amelyekre tekintettel lehet a szerző, és belátással fogadhatja a szerkesztő kurtításra vonatkozó kérését, javaslatát. Aki dolgozik már hosszabb ideig napilapnak, tisztában van vele, hogy ilyen esetek a legnagyobb jól szándék és együttműködési készség mellett is előadódhatnak.

Az azonban, szerintem, nem fordulhat elő, ami a szöveggemmel történt. Pláne nem a jelzett előzmények után.

Hívom a főszerkesztőt, méltatlankodom, ígéri, utánanéző a dolognak. Száde László hív vissza, aki a kéziratot gondozta. Megtudom tőle, hogy terjedelmi gondjai voltak vasárnap este, amikor összerakta az oldalt, ezért húzta meg többek között az én szövegem is. De mint mondtam, igyekezett a lényeg sérelme nélkül elvégezni a műveletet, a redundáns elemeket, a mellőzhető ismétléseket választva le a szövegről. Türtőztetem magam, és maradok az észérvek mellett. Becsületére legyen mondvá, végül is elismeri, hogy hibázott, és szerkesztői gondja feloldására mind a három ötletem jobb lett volna, mint amit ő választott, hogy önkényesen megszábadtala a kéziratot. Átette volna a cikket egy másik napra, megkérdézhette volna az ügyről a főszerkesztőt, akivel az együttműködésről megállapodtam, horrorile dictu felhívhatott volna engem is, az írás szerzőjét.

Ha előre tudom, hogy e tizen- négy sor áldozatul esik a közlésnek, méghozzá ilyen körülmények között, eszem ágában sincs, hogy ide hozzam a rovatot, mondom neki. Ami történt, nem hagyható szó nélkül. Két lehetőséget látok, vagy veszem sátorfám, és innen is továbbálllok, vagy erről az eljárásról fog szólni a következő jegyzetem.

Az utóbbiban maradunk.

Ami igazán húsbá vágó

Elek István úr ráíranyította a figyelmet arra a manipulációra, ami két éve folyik.

Észre se vettük, hogy 200 Ft körül van egy kiló kenyér, egy színházjegy 1500 Ft minimum, a tej olcsónak számít, mert „csak” 100 Ft, a víz- csatorna- gáz- stb. díjaknak eszük ágában sincs 6-7 százalékkal emelkedni, különben is a 6-7 százalékból a 6 százalék volt az irányadó. Ugyanakkor Orbán úrfiék a nép megmentőjeként jelentkeznek, miközben például a gyógyszer nem azért került sokba, mert magas az ár, hanem mert szisztematikus- san faragták és faragják a támogatást. Közben a demokrácia is alaposan inflálódik, a tv-rádió, ami a hatalom kezében maradt, leplezetlen propaganda-hadjáratot folytat az ellenzék ellen, megjelent a vallásos propaganda. Közben mi meg csámsogunk Elek úr provokációira. Gondolom, a Magyar Nemzet olvasóin kívül kevesen tudják, hogy Elek úr rovatának kimondott célja a bal-lib publicisztikák leleplezése volt. Ehhez képest ügyes, hogy remélem, csak majdnem sikerült neki a Magyar Hírlapba átmenekülni. Gondolom, hogy volt lapja azért nem közölte a szóban forgó cikket, mert Lovast védte. Szerintem sokat árul el, hogy R. Székely Julianna – hál’ istennek – maradt a lapnál.

Általában azt vonnám le tanulságként, hogy végre azzal kellene foglalkozni, amiből még baj lehet: a visszaállamosítások, a demokrácia veszteségei a parlamentben, sajtó-

ban, a jövedelmek felháborítón alacsony szintje, a mindennapok kormányzati arroganciája és így tovább.

TORNAI TAMÁS
Budapest

Cinkos, aki néma

Fel vagyunk háborodva, hogy Elek zsidózik? Én nem. Ezt teszi már jó ideje, mintha az okozna kielégülést, hogy leírhatja ezt a szót, mint ősember a barlang falára festéssel. Mindeneset primitívtség. Egy aprócska kérdés merült fel bennem, a főszerkesztő asszony liberalizmusát nem a széke feltétele motiválta? Inkább R. Székely Juliannával törődött volna, akinek tisztessége cikkeiből nyilvánvalóan kerül elénk.

Van persze egy érthetetlen momentum a cikkben. Nem ezzel akartak-e a Vasárnapi Újság körének kormánykörökből üzeni, hogy finomítsanak? De ha már üzennek, az üzenet ne legyen olyan alap, mármint egymás között. Miért kell a Magyar Hírlapnak is kiforolnia az emberi normákat betartók táboráról? Miért kell felvenni azt az álszent modort, amit a cs.i.-rádió sugall? Miért kell arra kényszeríteni az embereket, hogy még azt a pici figyelmet is szenteljék a politikának, ami egy apró kontrollt jelenthet, és a hatalomvágytól, hatalomtól megszédülő kispályások legalább négyvenkénti megmérgetésében testesül meg? Jövő héten 28 százaléknyi szavazó lesz,

és aki még tud írni, olvasni, az messze elkerüli előbb a politikát, aztán, ha teheti, Magyarországot. Elváróm, hogy a főszerkesztő asszony kiálljon R. Székely mellett! Tegye ezt vezérkikkel, gondolatai nyilvánossá tételével, de ne maradjon néma cinkos! (az elferdítésért bocsánat). Szeretném még olvasni az MH-t.

KOVÁCS ANDRÁS
Budapest

A színvonal számít

Bosszankodva Elek István mindig is rosszul fogalmazó, de ezúttal türehtetlenül goromba cikk- kén, tiltakozásul nyomban gratulálni akartam R. Székely Juliannának mindig is kiváló hírszer- mességéhez, mi több okosságához. De látom, hogy a Magyar Hírlapban ráköszöhetek már három újságíró kollegája is tiltakozott a sérelem miatt. Tehát gyors reakció! fölösleges. Írásukhoz egy gondolatot mégis hozzátennék, sőt azt kiemelnék: minden műfajról függetlenül a színvonal számít, nem a műfaj jellege. Hány pillanatnyi írás lett maradandó! Hadd ne emlegetsem, Kosztolányi, Móricz, Márai egy- egy „odavetett”, sebtében írt cikkét.

Erdeketlen, hogy a miniszterelnök tanácsadója mit gondolt, sértő zándéka önmagára út vissza. A pusztá hatalom elmulik, még ha bosszantó is. Ma már nem képes szörnyetette- ket létrehozni.

LENGYEL BALÁZS
író, akadémikus